

на-гости въ рускѣ-тѣ земѣ доде ся умири
твой-атѣ башинѣ кѣтъ.

— Врагове-тѣ Комитопуловци още сѣ жи-
вы, тѣхно-то лукавство още не ꙗ умрѣло, каза
Боланѣ, кѣде ще найде тя вѣрно прибѣжище
на блѣгарекѣ-тѣ земѣ; зарѣ на влѣк-атѣ Ци-
мисхія ще оставимѣ да пази агѣнце-то. Освѣнѣ
мене, ты нѣма тука другы роднины, и азѣ не
ѣ оставямѣ. Задно сѣ неѣ просѣ твоѣ-то
гостеприѣмство, великы княже.

— Молбѣ-тѣ на стрика ми повтарямѣ и
азѣ — сирота бездомна — каза Райна.

— Ты не си сирота, Бериславо, отговори
Святославѣ. Въ коѣ кѣщѣ не бѣхѣ ты приѣли
като роднинѣ, чѣ срѣдце не бѣ ты обѣкѣжло.

Доклѣ писари пишахѣ на книгѣ сговор-
атѣ, воиска-та Святославова влазѣше въ корабѣ-
тѣ, и като ударихѣ златны-тѣ печати на кни-
гы-тѣ, и гы мѣнихѣ, распустихѣ златотѣка-
ны-тѣ платна и на князев-атѣ корабѣ.

Боланѣ порѣча Мавреню да каже на бра-
тия-та Райнины, че той отхожда на-гости въ
Руско, и ще ся върне да умре при тѣхѣ.

Рускы-тѣ кораби плувахѣ по Дунавѣ, тѣ-
паны и зурны сгласивахѣ пѣсни-тѣ, Грѣци-